

[Anne Grete Holmsgård]

bevarer nogenlunde levevilkår. Det er her, regeringen har instinkterne i orden. Det er her, hr. Niels Helveg Petersen ikke rigtig vil komme med nogen klare signaler. Det var ganske fint ikke at få nogle klare signaler, hvis det klare signal gik ud på, at man var med på den idé. Jeg håber sandelig ikke, at de radikale i sidste ende tilslutter sig et sådant forsikringsssystem.

Det andet område, man kan se det på, er med hensyn til ideerne om at gøre A-kassebidraget til et bidrag for alle, altså også et bidrag for dem, der ikke betaler det i dag. I realiteten ville det jo svare til, at man fik en skattestigning, ligesom man har et dagpengebidrag, som jo ikke specielt går til at betale sygedagpenge med, men som bare er en del af statens almindelige skattegrundlag.

Det er helt klart et led i det enstrengede system, hvor understøttelsen og den sociale sikring, bistandssystemet, skal gå ind i én pulje. Der er ingen tvivl om, hvem der har interesse i det. Det har Dansk Arbejdsgiverforening. Det er det, den har talt for i årevis. Den har talt for, at en stor del af de folk, der allerede er arbejdsløse, skal ud af A-kassesystemet, sådan at man kun har kernen af arbejdsmarkedets folk tilbage, som bl.a. Hans Skov Christensen fra Dansk Arbejdsgiverforening har sagt det.

Det er lige præcis de splittelser, som er så dødsensfarlige for fagbevægelsen, og som vi kan se foregå i forvejen, ikke mindst i kraft af, at der har været en ganske udbredt parti- og fagchauvinisme specielt i ledelsen af fagforeningerne og hos forskellige grupper. Det er bl.a. den, der kommer til udtryk, når universitetslærerne i Odense inden for det naturvidenskabelige område nu vil danne deres egen organisation.

Jeg vil egentlig gerne – hvis finansministeren bare i et halvt minut kan løsrive sig fra sin interessante snak med statsministeren dernede – have at vide, om det passer, at finansministeriet eller finansministeren har givet et signal til universitetslærerne i Odense om, at man er villig til at forhandle overenskomst separat med dem og bryde det hidtidige system, hvor man forhandler inden for et helt område. Det synes jeg ville være rart at få at vide. Jeg håber selvfølgelig ikke, man har givet det tilsagn.

Det er også denne splittelse, Danfossarbejderne i øjeblikket slås mod. De slås jo lige

præcis mod, at de ikke som ufaglærte kan få den samme regulering som de faglærte. Det er de splittelser, der ligger under den kamp, der føres på Danfoss i dag, og den kamp skal selvfølgelig have støtte. Den skal have støtte fra os. Den skal have støtte fra alle, som mener, at det er dødsensfarligt med disse splittelser i fagbevægelsen.

Hvad er det så, regeringen vil gennemføre som »modydelse« over for de indgreb, man retter meget ensidigt mod de dårligst stillede og specielt hårdt mod dem, der er arbejdsløse nu, og dem, der kommer til at blive arbejdsløse i fremtiden? Ja, det er et eller andet lille krusedulleri omkring lægerne, og så er det, at man vil fjerne det praktikpladstilskud, som virksomhederne har kunnet få hidtil, på 30.000 kr.

Men det er i virkeligheden ikke en modydelse, for man skal ikke være specielt fiks for at finde ud af, at regeringen alligevel ville være blevet tvunget til at gøre noget her. Det er klart, det stikker i øjnene, at man i 1983 brugte omkring 700 mill. kr. i tilskud til praktikpladser, uden at resultatet blev, at der faktisk blev oprettet flere praktikpladser, for det gjorde der jo ikke. Man fik bare en enorm statslig udgift. Det er virkelig en enorm statslig udgift, 700 mill. kr., og den blev smidt ud ad vinduet til ingen verdens nytte, fordi der faktisk ikke kom flere praktikpladser ud af det. Det kalder jeg ikke nogen reel modydelse.

Nu hørte jeg, at hr. Niels Helveg Petersen i sit første indlæg gjorde en hel del ud af at sige: ja men det er altså nødvendigt med nogle budgetforbedringer, det kan ikke hjælpe noget, at man bare vil bruge los af statskassens midler, vi er nødt til at have nogle besparelser, vi er nødt til at få nedbragt underskuddet på statens budgetter.

Ja men det er ikke, fordi man vil nedbringe statsbudgettets underskud, vi vender os imod det her. Vi har i alle de år, hvor man har underbudgetteret, gjort opmærksom på, at den underbudgettering skulle bæres af de dårligst stillede i samfundet over skattesystemet. Derfor har vi også fremsat forslag på forslag til, hvordan man kunne slippe af med sit underskud. Men det er sandelig en noget anden type forslag end dem, denne regering er kommet med: i oktober 1982, igen ved Rio Bravo-forliget og igen i forbindelse med